

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Όπως θα έλεγε και ο κύριος Βαρεμένος, δεν υπάρχουν κενά στα σχολεία. Απλώς χάνονται διδακτικές ώρες λόγω έλλειψης εκπαιδευτικών.

Και θα συνέχιζε λέγοντας ότι οι εκπαιδευτικοί δεν λείπουν λόγω ανύπαρκτων, εδώ και χρόνια, διορισμών αλλά λόγω μη πραγματοποίησης των διορισμών που απαιτούνται.

Από τις αρχές του φετινού καλοκαιριού είχε ξεκινήσει η συζήτηση για το πλήθος των κενών κατά τη σχολική χρονιά που μόλις άρχισε.

Οι αριθμοί έδιναν και έπαιρναν μαζί με τις διαβεβαιώσεις των κυβερνώντων ότι με την έναρξη της σχολικής χρονιάς οι εκπαιδευτικοί θα είναι στη θέση τους.

Πράγματι, οι εκπαιδευτικοί ήταν στη θέση τους μόνο που δεν φτάνουν για να καλύψουν όλες τις διδακτικές ώρες που απαιτούνται ώστε τα σχολεία να λειτουργήσουν με πλήρη προγράμματα.

Ακούσαμε για 20.000 κενά, για 15.000 κενά για 6.000 κενά. Κάθε βδομάδα το νούμερο άλλαζε. Μετά ακούσαμε και για διορισμούς και μάλιστα μόνιμους. Μετά ήρθε το δημοψήφισμα και ακολούθησε η μετάλλαξη του ΟΧΙ σε ΝΑΙ για να φτάσουμε στο μνημόνιο 3.

Τελευταία, ο κύριος Άδωνις, αρωγός της κυβέρνησης βάφτισε το μνημόνιο 3, αριστερό μνημόνιο διεκδικώντας δίπλωμα ευρεσιτεχνίας.

Ο ΣυριζΑ έχασε το μπούσουλα και βρήκε το ΠαΣοΚ κι όταν μιλάμε για ΠαΣοΚ εννοούμε για το πνεύμα και την ουσία του.

Η κυβέρνηση τα έδωσε όλα στους δανειστές-δυνάστες χωρίς να προβάλλει καμία αντίσταση στους οικονομικά ισχυρούς τόσο εντός όσο και εκτός της χώρας.

Το σχίσσιμο των μνημονίων έγινε ξέσκισμα μισθών και συντάξεων και το «πρώτη φορά Αριστερά», έγινε «άλλη μια φορά Δεξιά».

Ο νέος υπουργός της παιδείας, βαδίζοντας στο δρόμο του προκατόχου του, δήλωσε με κάθε ειλικρίνεια ότι οι μαθητές δεν συνάντησαν κανένα πρόβλημα με το άνοιγμα των σχολείων. Όντως, οι πόρτες των σχολείων άνοιξαν χωρίς καμία δυσκολία και οι μαθητές εισήλθαν μέσα χωρίς κανένα πρόβλημα.

Και μετά είδαμε το έργο σε επανάληψη για πολλοστή φορά.

Η σημερινή ηγεσία, ακολουθώντας την πεπατημένη, θυμήθηκε την άγρια φυλή των αναπληρωτών.

Πρόκειται για τους γνωστούς πτυχιούχους ιθαγενείς που εδώ και δεκαετίες, κάθε που φθινοπωριάζει, κρίνονται από την πολιτεία άξιοι, ικανοί και ως οι πλέον κατάλληλοι να μάθουν γράμματα στα παιδιά μας σε κάθε γωνιά της χώρας και κάθε που καλοκαιριάζει η ίδια η πολιτεία τους απολύει θεωρώντας ότι δεν έχουν τα προσόντα να μονιμοποιηθούν. Μιλάμε για το θέατρο του παραλόγου και τον ορισμό της αδικίας σε όλο τους το μεγαλείο.

Οι άνθρωποι αυτοί, καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες όπως αποδεικνύει η πραγματικότητα. Όμως οι εκάστοτε κυβερνήσεις, όπως και η τωρινή, προτιμάει να τους έχει σε εργασιακή, οικονομική και κοινωνική ομηρία γιατί πιστεύει ότι θα μπορεί να εμπορευτεί εκλογικά την ελπίδα για μόνιμη και διαρκή απασχόληση.

Θα περιμέναμε από τη σημερινή κυβέρνηση και τον υπουργό της παιδείας να μη μιλάει με αριθμούς και ποσοστά, να μη μιλάει για κενά αλλά για ανθρώπους. Να μιλάει για τους μαθητές, για τους γονείς, για τους εκπαιδευτικούς.

Όμως, ακόμα κι έτσι, ο υπουργός δεν έχει το θάρρος, στα μέσα του Οκτώβρη να ανακοινώσει δημόσια πού και πόσα κενά υπάρχουν.

Κάθε κενό συνεπάγεται συνέπειες σε ανθρώπους. Δεν είναι μόνο οι όροι του μνημονίου τους οποίους η κυβέρνηση επέλεξε συνειδητά να υπηρετήσει. Είναι και οι ανθρώπινες ανάγκες, τα ανθρώπινα όνειρα, τα ανθρώπινα δικαιώματα και οι ανθρώπινες αγωνίες.

Μπορεί ο υπουργός της παιδείας με την κυβέρνησή του να διάλεξαν το δρόμο του εφικτού και της συνέχισης της υποβάθμισης της δημόσιας παιδείας, όμως για όλους όσους εμπλέκονται στην εκπαιδευτική διαδικασία, ο δρόμος της κυβέρνησης είναι στην ακριβώς

αντίθετη κατεύθυνση από το δικό τους δρόμο.

Με αλχημείες, όπως οι δεύτερες αναθέσεις, με υποστηρικτικές δομές που καταρρέουν, με τα ειδικά σχολεία να αποτελούν τελευταία, αντί για πρώτη, προτεραιότητα, και με πονηρές σκέψεις για αύξηση ωραρίου, για εθελοντισμό και για καταργήσεις και συμπτώξεις σχολείων, δεν μπορούμε να έχουμε παιδεία προς όφελος του λαού.

Η κυβέρνηση διάλεξε το δρόμο της συμπόρευσης και της προστασίας του μεγάλου κεφαλαίου.

Δεν μπορείτε πλέον κύριε υπουργέ της παιδείας να μας πείσετε για το αντίθετο.

Γνωρίζετε πολύ καλά ότι τα σχολεία, όπως και τα νοσοκομεία, λειτουργούν ακόμη σε ικανοποιητικό επίπεδο, όχι χάρη στην πολιτική τη δική σας και των προκατόχων σαν, αλλά χάρη στο φιλότιμο και την προσπάθεια των εργαζόμενων σ' αυτά.

Πλέον αυτό το αναγνωρίζει η συντριπτική πλειοψηφία των μαθητών και των καθηγητών.

Κύριε υπουργέ της παιδείας, παρόλη τη μακρά περίοδο αναμονής που διανύσαμε, προσωπικά είμαι σίγουρος πως δεν θα μείνουμε για πολύ ακόμα με σταυρωμένα τα χέρια, απαθείς θεατές στο έργο της καταστροφής της δημόσιας εκπαίδευσης που παίζεται το τελευταίο διάστημα.